

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: nezletilý N. V. H., narozený x
bytem x
zastoupený zákonným zástupcem (otcem)
N.V. H., narozeným x
oba státní příslušníci Vietnamské socialistické republiky
právně zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretské náměstí 5, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 18. 9. 2018,
č. j. 130707-2/2018-OPL,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Průběh správního řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

1. Ze správního spisu a tvrzení žalobce, jež žalovaný nikterak nerozporuje, soud zjistil, že žalobce usiluje o trvalý pobyt za účelem soužití rodiny. Způsob podání žádosti o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny byl v době, kdy se žalobce tuto žádost pokoušel podat, Velvyslanectvím České republiky v Hanoji (dále též „zastupitelský úřad“) nastaven tak, že žadatelé si sjednají schůzku prostřednictvím e-mailu, tím že se zaregistrují na e-mailové adrese viza_hanoi@mzv.cz, přičemž do žádosti napíší aktuální alfanumerický kód. Tento kód měl být pravidelně ve stanovený okamžik zveřejňován na internetových stránkách zastupitelského úřadu a byl platný do naplnění kapacity; obnovoval se po uplynutí 4 týdnů. V žalobcem uvedeném případě měl být alfanumerický kód zveřejněn dne 31. 5. 2018 v 11:00 vietnamského času, tedy v 6:00 českého času. V uvedený čas ke zveřejnění nedošlo a podle hlášení, která se na stránkách objevovala, tak tomu bylo z důvodu chyby na straně zastupitelského úřadu. Ke zveřejnění došlo až před osmou hodinou českého času. Po odeslání e-mailu v 7:44 českého času, obsahujícího tento kód, žalobce obdržel automatickou odpověď, že žádosti o termín k osobnímu podání žádosti o povolení k pobytu vzhledem k naplnění kapacity zastupitelského úřadu není možné vyhovět. Současně bylo žalobci doporučeno sledovat webové stránky zastupitelského úřadu. Žalobce zjistil tentýž den po 14:00 českého času, že na webových stránkách zastupitelského úřadu byla zveřejněna nová informace, podle které se z důvodu podezření na manipulaci e-mailového objednávání ruší objednávky zaslané pod alfanumerickým kódem, který žalobce již neúspěšně využil, a že v 16:00 vietnamského času (tedy v 11:00 českého času) tentýž den bude zveřejněn nový alfanumerický kód, což se skutečně stalo. Žalobce v 14:21 českého času opět podal žádost pod správným alfanumerickým kódem, na kterou mu rovněž přišla (v 14:22) automatická odpověď, že žádosti o termín k osobnímu podání žádosti není možné z kapacitních důvodů vyhovět.
2. S ohledem na to podal žalobce dne 12. 6. 2018 spolu s dalšími 35 neúspěšnými žadateli žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti dle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), kterou odůvodnil tím, že systém neumožňuje sjednání si schůzky, když jeden den byl žalobce dvakrát odmítnut, ačkoliv žádost podal ve velmi krátkém časovém odstupu od zveřejnění příslušného kódu, a zároveň s ohledem na změnu alfanumerického kódu v jeden den považuje systém za netransparentní.
3. Zastupitelský úřad usnesením ze dne 18. 7. 2018, č. j. 2676/2018-HANOKO-3 (dále jen „prvostupňové usnesení“), žalobcovu žádost zamítl a řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu zastavil. V odůvodnění rozhodnutí zastupitelský úřad uvedl, že odůvodněnými případy, za nichž lze dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců upustit od osobního podání žádosti, se rozumí případy hodné zvláštního zřetele, zejména zdravotní důvody, kvůli nimž žadatel momentálně není objektivně skutečně schopen se na zastupitelský úřad dostavit. Takové důvody však žalobce nedoložil.
4. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který ministr zahraničních věcí (dále jen „ministr“) rozhodnutím ze dne 18. 9. 2018, č. j. 130707-2/2018-OPL (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl a prvostupňové usnesení potvrdil. Ministr uvedl, že zastupitelský úřad postupoval v zájmu zachování transparentnosti objednávacího systému, když po zjištění vnějšího zásahu do přístupnosti internetové stránky s kódem vypsané objednávání zrušil a okamžitě vypsál náhradní termín. Dále konstatoval, že objednávací systém umožňuje žadatelům transparentním a objektivním způsobem se objednat k osobnímu podání žádosti

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

o povolení k pobytu, a tudíž nelze uvažovat o porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. V rozhodnutí je též uvedeno, že dne 20. 7. 2018 k žádnému zrušení objednávaných termínů nedošlo.

II. Obsah žaloby

5. Žalobou, doručenou soudu dne 18. 10. 2018, se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce uvedl, že se dne 31. 5. 2018 dvakrát pokusil sjednat termín k osobnímu podání své žádosti o povolení k trvalému pobytu v souladu s postupem zveřejněným na úřední desce zastupitelského úřadu, ale zastupitelský úřad mu termín schůzky odmítl poskytnout, ačkoliv bez sjednání termínu nemá žalobce možnost svou žádost u zastupitelského úřadu osobně podat. Žalobce proto požádal v souladu s § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, kterou odůvodnil nemožností si schůzku k osobnímu podání sjednat z důvodu překážky na straně zastupitelského úřadu; tuto překážku žalobce spatřoval jednak v dvojnásobném nevyhovění jeho žádosti a jednak v tom, že zastupitelský úřad nemá postup pro sjednání schůzky pod kontrolou, když vlastní pravidla objednávání zveřejněná na svých internetových stránkách nedodrжуje. Podle žalobce stávající objednávací systém není a zřejmě nebude ani v budoucnosti funkční. Zastupitelský úřad však žádost žalobce zamítl a řízení o žádosti žalobce o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, o kterém ministr rozhodl napadeným rozhodnutím, se kterým žalobce nesouhlasí, neboť podle jeho názoru zastupitelský úřad porušil předvídatelné a běžným žadatelem obvykle splnitelné procedurální podmínky podání žádosti, bez jejíhož podání žalobce nemůže dosáhnout trvalého pobytu v ČR, tedy vyložilo podmínky pro upuštění od osobního podání žádosti nezákonně. Žalobce své stanovisko opřel o rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016–52 a č. j. 7 Azs 227/2016–36 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011 č. j. 9 Aps 6/2010–106. V žalobě žalobce upozornil rovněž na to, že ke stejné situaci jako dne 31. 5. 2018, došlo i ve dnech 25. 6. 2018 a 20. 7. 2018 (již po podání žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k trvalému pobytu), kdy se žalobce rovněž pokoušel sjednat si termín pro podání žádosti, a dne 2. 5. 2018 se objevily problémy s přístupem na webovou stránku s kódem. Tato situace se při sjednávání termínů tedy opakuje a po žalobci nikdo nemůže chtít, aby se každé čtyři týdny pokoušel sjednávat termín bez záruky, že mu bude poskytnut. Žalobci totiž hrozí, že se roky bude marně pokoušet sjednat termín, aniž se mu podaří podat osobně žádost o povolení k trvalému pobytu.
6. Žalobce dále namítl, že postup zastupitelského úřadu je v rozporu s cílem směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice o právu na sloučení rodiny“), ze které členským státům sice vyplývá právo provádět s žadatelem osobní pohovory, a jsou rovněž oprávněny vyžadovat, aby rodinný příslušník žadatele v době podání žádosti a řízení pobýval mimo území členského státu, nejsou však oprávněny podmiňovat zahájení řízení tím, že jej osobně podá přímo žadatel a navíc za splnění další podmínky si k tomu sjednat termín. Takový postup je postup znesnadňující či – jak je tomu v posuzované věci – dokonce znemožňující zahájení řízení a směrnice o právu na sloučení rodiny pro zavedení takového procedurálního pravidla nedává žádný podklad.
7. Spolu s žalobou žalobce soudu předložil kopie odeslaných e-mailových zpráv, jež byly dne 31. 5. 2018 v 7:44 a v 14:21 odeslány z e-mailové adresy X na adresu visa_hanoi@mzv.cz, a

následných automatických odpovědí na tyto zprávy, v nichž se podává, že žalobcově žádosti není možné s ohledem na naplnění kapacity zastupitelského úřadu vyhovět.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že se nejedná o případ překážky na straně zastupitelského úřadu. V žalobcem uvedeném případě došlo k vnějšímu zásahu do webových stránek a zastupitelský úřad postupoval žalobcem popsaným způsobem, aby eliminoval vnější manipulaci. Přijatý postup zajišťuje do nejvyšší možné míry transparentnost a rovný přístup k uchazečům. Podle žalovaného rovněž není uvedený postup v rozporu se směrnicí o právu na sloučení rodiny, neboť volbu formy a prostředku k dosažení sloučení rodiny ponechává směrnice o právu na sloučení rodiny vnitrostátním orgánům. Nadto v článku 5 odst. 2 počítá s oprávněním členského státu stanovit povinnost osobní přítomnosti pro podání žádosti. Nedošlo ani k porušení práva žalobce na spravedlivý proces. Úprava byla přijata pro splnění primárního účelu zajistit, aby zastupitelské úřady v destinacích s vysokým počtem potencionálních žadatelů o pobytové tituly, což je případ zastupitelského úřadu, byly s ohledem na jejich velmi malou omezenou kapacitu v porovnání s jinými úřady schopny efektivně zorganizovat výkon vízové agendy, konkrétně realizaci požadavku osobního podání žádosti žadateli, a tento systém je nastaven tak, že žadatelé se nemohou objednat v libovolný okamžik, neboť pokud by tomu tak bylo, ztrácel by systém smysl.

IV. Posouzení žalobních bodů

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
10. Jak soud uvedl již výše, žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti podal žalobce dne 12. 6. 2018 spolu s dalšími 35 žadateli o pobytové oprávnění prostřednictvím jediného právního zástupce. Rozsudkem č. j. 1 Azs 217/2019–32, na který žalovaný dodatečně odkázal, Nejvyšší správní soud dne 14. 11. 2019 na základě kasační stížnosti žalovaného zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 5. 2019, č. j. 25 A 111/2018–38. Ten svým rozsudkem rozhodnutí ministra v případě jiného žadatele z této skupiny osob zrušil, což odůvodnil tak, že „judikatura dovodila, že skutečností odůvodňující upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o pobyt může být i překážka na straně velvyslanectví spočívající v přijetí systému podání žádosti, který není transparentní a který neumožňuje ji podat lidsky důstojně a v přiměřeném čase. V posuzovaném případě zjištěné skutečnosti svědčí o tom, že taková překážka na straně velvyslanectví v posuzovaném případě nastala a systém, fungující v době podání žádosti žalobcem, uvedené podmínky nesplňuje, a byl zde tedy důvod pro upuštění od povinnosti žalobce podat žádost osobně. Žalovaný i velvyslanectví postupovali nezákonně, pokud žalobcem udávané skutečnosti za skutečnosti odůvodňující upuštění od této povinnosti neshledali.“ Pro nyní projednávanou věc je přitom podstatné to, že Krajský soud v Ostravě a posléze i Nejvyšší správní soud citovanými rozsudky rozhodly ve skutkově i právně totožné věci, neboť žalobcem, v jehož prospěch krajský soud rozhodl (a v jehož neprospěch posléze rozhodl Nejvyšší správní soud), byl jeden ze zmiňovaných 36 žadatelů, kteří prostřednictvím jednoho právního zástupce podali

zcela totožnou (hromadnou) žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Nadto je z citovaných rozsudků Krajského soudu v Ostravě a Nejvyššího správního soudu zjevné, že v obou dvou žalobách sepsaných týmž právním zástupcem byly uplatněny shodné žalobní námitky. Zdejší soud tak dospěl k závěru, že závěry citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu (které byly Nejvyšším správním soudem dále potvrzeny v rozsudku ze dne 12. 5. 2020, č. j. 5 Azs 456/2019 - 33, jenž se týkal dalšího žadatele z výše uvedené šestatřicetičlenné skupiny) jsou plně aplikovatelné v této věci, zdejší soud neshledal důvod se od nich odchýlit, a proto tam uvedené závěry pro potřeby nyní projednávané věci přebírá.

11. Podle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců *žádost o udělení dlouhodobého víza s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Podle odstavce 3 věty první a druhé téhož ustanovení, zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví.*
12. Podle § 169f zákona o pobytu cizinců je žadatel povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce.
13. Nejvyšší správní soud již dříve vyložil (srov. zejména rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016–52), že zakotvení povinnosti osobního podání žádosti o povolení k taxativně vymezeným pobytům není nesouladné s ústavně zaručeným právem domáhat se stanoveným postupem svého práva u správních orgánů (čl. 36 odst. 1 Listiny). Zejména pokud správní orgány adekvátně využívají ustanovení o možnosti upustit od osobního podání žádosti, není důvodu o ústavní konformitě povinnosti osobního podání žádosti o některá povolení k pobytům či o některá víza jakkoli pochybovat. Pokud však stát stanovil povinnost osobního podání žádosti, je po něm současně nutno požadovat, aby pro žadatele o pobyty či víza vytvořil adekvátní podmínky, za kterých mohou takto stanovenou povinnost splnit. Uvedenou povinnost totiž stát nesmí zneužívat k jiným účelům, než kvůli nimž byla do zákonné úpravy vtělena, zejména ji nesmí zneužívat ke svévolnému faktickému bránění žadatelům své žádosti vůbec podat, a tím k faktickému znemožnění ucházet se o pobytová oprávnění v České republice. V rozsudku rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dále konstatoval, že „[j]e na veřejné správě, jakým způsobem „technicky“ uspořádá vyřizování žádostí o nejrůznější pobytová oprávnění tak, aby byla schopna je za přiměřených nákladů zvládat. Musí však v každém případě umožnit žadatelům takové žádosti v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem podat. Je na veřejné správě, zda ke splnění tohoto úkolu využije informační technologie, víceetapovou proceduru posuzování žádostí, prvky náhodného výběru, nástroje ekonomické regulace (správní poplatky v citelné výši) anebo kombinaci některých z těchto či jiných nástrojů. Zvolené nástroje však musí být založeny na racionálních a férových pravidlech a umožňovat průběžnou i následnou kontrolu toho, že nejsou zneužívány či používány svévolně.“
14. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 30. 8. 2012, č. j. 8 As 90/2011–62, „žadatel o vízum, jakkoli nemá právní nárok na vstup do České republiky, má právo na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny) při vyřizování žádosti o takový vstup. Toto právo v sobě zahrnuje především předvídatelné a běžným žadatelem obvykle splnitelné procedurální

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

podmínky podání a vyřízení žádosti, k nimž je nutno počítat i možnost podat žádost v reálném čase a lidsky důstojným způsobem, například bez nutnosti obracet se na neoficiální zprostředkovatele.“ Cizinci tudíž mají právo podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému či trvalému pobytu. Toto právo však může být, jak Nejvyšší správní soud uvedl v citovaném rozsudku, podmíněno předchozím splněním procedurálních podmínek, mezi něž patří také povinnost sjednat si termín osobního podání žádosti. Sjednávání termínů musí nutně odrážet a zohledňovat na straně jedné organizační, technické a personální možnosti daného zastupitelského úřadu a na straně druhé výši poptávky po těchto termínech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 312/2017–33).

15. Pro nyní projednávanou věc je podstatné, že v době, kdy žalobce usiloval o podání žádosti o trvalý pobyt, byl systém sjednávání termínů nastaven tak, že žadatelé byli povinni sjednat si schůzku prostřednictvím e-mailu zaslaného na adresu visa_hanoi@mzv.cz. Do předmětu e-mailové zprávy bylo třeba napsat aktuální alfanumerický kód, který platil do naplnění kapacity a obnovoval se po uplynutí čtyř týdnů. Ke zveřejnění nového alfanumerického kódu došlo mj. též 31. 5. 2018, tedy v den, kdy se o sjednání termínu ucházel i žalobce.
16. Ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců v sobě zahrnuje „*nejen správní uvážení, ale kombinuje je s neurčitým právním pojmem „odůvodněný případ“*. Tento pojem nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na odborném posouzení v každém jednotlivém případě. Správnímu orgánu je poskytován prostor pro zhodnocení, zda konkrétní situace patří do rozsahu daného neurčitého právního pojmu, či nikoliv. Míra „uvážení“ správního orgánu se zde zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Naplnění obsahu neurčitého právního pojmu s sebou nese povinnost správního orgánu rozhodnout způsobem, který norma předvídá.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018–22). Výklad pojmu „odůvodněný případ“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je tak v obecné rovině věcí výkladu neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem správního uvážení, a proto podléhá úplnému soudnímu přezkumu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2019, č. j. 5 Azs 234/2018–43).
17. Podat žádost o taxativně zákonem vymezené pobyty jinou formou než osobním podáním je výjimečná možnost a bude se jednat především o případy, kdy by bylo trvání na osobním podání žádosti tvrdé a nerozumné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015–36, ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 219/2015–67, či ze dne 8. 9. 2016, č. j. 10 Azs 163/2016–37). Žadatel musí rovněž uvést konkrétní důvody, proč právě jeho případ má být oním „odůvodněným případem“, v němž nemá správní orgán trvat na osobním podání žádosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 219/2015–67). V rozsudku ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010–106, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „[p]rospěšností daného institutu lze tedy zohlednit situace, které budou cizinci důvodně bránit v osobním podání žádosti přímo na zastupitelském úřadě. O jaké typové případy v praxi půjde, zda se má jednat pouze o případy překážek osobní účasti, které jsou na straně cizince, nebo též o případy překážek na straně zastupitelského úřadu, zákon o pobytu cizinců žádným způsobem ani neupravuje ani nenaznačuje. Každé takové posouzení tedy závisí na úvaze zastupitelského úřadu, který by měl při svém rozhodování zohlednit všechny v daném čase a dané zemi existující podstatné okolnosti.“ V již citovaném rozsudku č. j. 9 Azs 213/2018–22 Nejvyšší správní soud upřesnil, že „odůvodněný případ“ není

redukován pouze na existenci omezení způsobených zdravotním stavem, ale může jít rovněž o situace, kdy je dostupnost zastupitelského úřadu objektivně velmi ztížena; lze uvažovat i o situaci, kdy samotný zastupitelský úřad může mít např. natolik závažné provozní problémy, že nebude možné jej osobně navštívit. V každém případě je ovšem třeba individuálně a zejména poctivě zvážit celkovou dobu, po kterou cizinec neúspěšně usiloval o sjednání termínu osobního podání žádosti, jakož i jiné důležité faktory (typ žádaného pobytového titulu, osoba žadatele, věk, zdravotní stav, rodinné pouto v ČR a mnoho jiných).

18. Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 1 Azs 217/2019–32, jímž rozhodl ve zcela shodné věci jiného žalobce zastupovaného týměž zástupcem, zdůraznil, že žalobce neprokázal, že by byl dlouhodobě neschopen podat žádost o trvalý pobyt, pokud doložil pouhé dva neúspěšné pokusy o sjednání, které proběhly pouze během jednoho dne (31. 5. 2018), přičemž druhý pokus o registraci mohl během tohoto dne žalobce využít jen proto, že první vlnu registrace musel zastupitelský úřad z důvodu vnějšího ovlivnění systému anulovat. Fakticky tak šlo pouze o jeden „řádný“ pokus o sjednání termínu schůzky. I v nyní posuzované věci žalobce takto postupoval, a proto i v jeho případě nelze než konstatovat, že usilování nebylo nepřiměřeně dlouhé.
19. Žalobce sice zmínil ještě dva následné neúspěšné pokusy o registraci (25. 6. 2018 a 20. 7. 2018), kdy mělo dojít k opakování popsané situace. Tyto následné pokusy však nebyly předmětem žádosti (žalobce je provedl až po podání předmětné žádosti), proto je nebylo možné zohlednit jako neúspěšný pokus (viz shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu 5 Azs 456/2019 - 33, bod 11).
20. Nejvyšší správní soud dále v rozsudku č. j. 1 Azs 217/2019–32 vyjádřil nesouhlas s názorem Krajského soudu v Ostravě, že na základě zjištěných skutečností o fungování systému sjednávání schůzek je nutno tento systém hodnotit jako netransparentní, nepředvídatelný a neumožňující následnou kontrolu. Systém pro sjednávání termínů nebyl k 31. 5. 2018 nastaven způsobem, který popsal Krajský soud v Ostravě. Uchazeči o sjednání termínu nebyli „nuceni“ k neustálému kontrolování webových stránek zastupitelského úřadu. Skutečnost, že byl dne 31. 5. 2018 zveřejněn mimo předem stanovenou hodinu a den nový alfanumerický kód, byla podle tvrzení ministra zapříčiněna vnějším ovlivněním systému sjednávání schůzek. Takto mimořádná situace, která vedla k nutnosti „anulovat“ výsledky sjednávání termínů na základě původního kódu, podle Nejvyššího správního soudu odůvodňuje též další postup zastupitelského úřadu, který bezprostředně po odstranění problémů zveřejnil ještě v týž den nový alfanumerický kód. Nešlo tedy o dřívější zveřejnění kódu, jak namítali v inkriminované i v nyní projednávané věci žalobci (podle nastavených pravidel měl být nový kód zveřejňován každé čtyři týdny), ale o nahrazení kódu, který byl téhož dne již jednou zveřejněn.
21. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Azs 217/2019–32 dále uvedl, že situace, která se v souvislosti se sjednáváním schůzek odehrála dne 31. 5. 2018, nebyla standardní, opakovaná, a tedy ve své podstatě nijak necharakterizovala daný systém sjednávání. Tento systém byl obecně (za standardních) podmínek nastaven tak, že uchazeči dopředu věděli o přesném datu a hodině, kdy bude zveřejněn nový alfanumerický kód. Obecné závěry, že systém nebyl transparentní a neumožňoval sjednat si schůzku lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase, tak proto dle Nejvyššího správního soudu nemohly obstát. Jednak proto, že z posouzení fungování systému v průběhu jednoho jediného dne nelze takto obecné závěry vůbec dovodit; dále pak situace vzniklá v tento den byla nestandardní,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

a neodpovídala proto obecným charakteristikám systému tak, jak byl nastaven a jak následně též fungoval.

22. Jak již zdejší soud výše zdůvodnil, tyto závěry současně zcela dopadají též na posouzení nyní napadeného rozhodnutí, a proto na ně soud plně odkazuje.
23. Postup zastupitelského úřadu neodporoval ani směrnici o právu na sloučení rodiny, jak žalobce namítal. Z této směrnice vyplývá obecný požadavek na průhlednost a spravedlnost procesních pravidel, tento požadavek však naplněn byl. Zastupitelský úřad není povinen zaručit žadateli poskytnutí termínu ihned při prvním pokusu o registraci. Všichni žadatelé jsou ve stejné výchozí pozici a registrace fakticky probíhá formou časové soutěže, tudíž je na žadatelích, aby se pokusili zaregistrovat co nejdříve. Omezení kapacit je při zachování umožnění registrace v přiměřené době souladné se směrnicí o právu na sloučení rodiny. Možnost registrace v přiměřené době je pak zaručena případným upuštěním od povinnosti osobního podání ve výjimečných případech, kdy se žadatelům ani přes velkou snahu opakovaně nepodařilo zaregistrovat před naplněním kapacity úřadu (viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 456/2019 - 33, bod 14).

VI. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

24. Lze tedy shrnout, že s ohledem na skutková zjištění učiněná v souzené věci a výše citované závěry Nejvyššího správního soudu, s nimiž se zdejší soud ztotožnil, nelze přisvědčit žalobci, že napadené rozhodnutí a jemu předcházející prvostupňové usnesení byla vydána v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců, se směrnicí o právu na sloučení rodiny či s ústavním pořádkem České republiky. Žalobní body jsou tak nedůvodné, a protože soud nezjistil žádné vady napadeného rozhodnutí, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
25. Nad rámec odůvodnění soud zdůrazňuje, že pokud by se v případných dalších řízeních ukázalo, že se situace s nezveřejněním alfanumerického kódu dle předem daných podmínek pravidelně opakuje, logicky by takovou situaci již neposuzoval jako výjimečnou. Pokud by následkem těchto opakujících se „mimořádných situací“ byla faktická netransparentnost či neférovost systému, případně nemožnost žadatelů sjednat si termín osobního podání žádostí v přiměřené době, logicky by se mohlo lišit též jeho celkové hodnocení předmětného systému objednávání.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. října 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.

předsedkyně senátu